

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2014. július 10.*

„Fellebbezés — Szerződésen kívüli felelősség — A Számvevőszék mulasztásai — Kártérítés iránti kérelem — Az ártatlanság vélelmének elve — A jóhiszemű együttműködés elve — Hatáskörök — Előzetes vizsgálatok lefolytatása”

A C-220/13. P. sz. ügyben,

Kalliopi Nikolaou (lakóhelye: Athén [Görögország], képviselik: V. Christianos és S. Paliou dikigoroi)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2013. április 25-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

másik fél az eljárásban:

az **Európai Unió Számvevőszéke** (képviselek: T. Kennedy és I. Ní Riagáin Düro, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: P. Tridimas, barrister)

alperes az elsőfokú eljárásban

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano (előadó) tanácselnök, A. Borg Barthet, M. Berger, S. Rodin és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. január 22-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2014. március 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: görög.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével K. Nikolau az Európai Unió Törvényszéke Nikolau kontra Számvevőszék ítéletének (T-241/09, EU:T:2013:79, a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította a fellebbező által előterjesztett, az Európai Unió Számvevőszéke részéről egy belső vizsgálattal összefüggésben vele szemben elkövetett szabálysértések, illetve az uniós jog megsértése folytán őt állítólagosan ért kár megtérítésére irányuló kártérítés iránti keresetet.

A jogvita előzményei

- 2 K. Nikolau 1996 és 2001 között volt a Számvevőszék tagja. Egy 2002. február 19-én az *Europa Journal* című napilapban megjelent beszámoló szerint B. Staes európai parlamenti képviselő információkkal rendelkezett a fellebbező által a Számvevőszék tagjaként betöltött megbízatása során elkövetett jogellenes cselekményekről.
- 3 2002. március 18-i levelével a Számvevőszék főtitkára (a továbbiakban: főtitkár) átadott egy aktát az Európai Csaláselleni Hivatal (a továbbiakban: OLAF) főigazgatójának, amely e cselekményekkel kapcsolatos, a Számvevőszék főtitkára és elnöke által ismert információkat tartalmazott. A főtitkár emellett felkérte az OLAF-ot, hogy jelezze neki, hogy a csalás, a korrupció és a Közösség pénzügyi érdekeit sértő jogellenes tevékenységek elleni küzdelemmel kapcsolatos belső vizsgálatok feltételeiről szóló 99/50 határozat 4. cikkének megfelelően tájékoztatni kell-e K. Nikolaut arról, hogy őt érintő vizsgálat folyik.
- 4 2002. április 8-i levelével a Számvevőszék elnöke tájékoztatta K. Nikolaut arról, hogy az OLAF az *Europa Journalban* megjelent cikk alapján belső vizsgálatot folytat. 2002. április 26-i levelével az OLAF főigazgatója arról tájékoztatta K. Nikolaut, hogy a B. Staes által az OLAF részére nyújtott tájékoztatás, valamint az előzetes vizsgálatnak a főtitkár által elkészített aktája alapján belső vizsgálatot indítottak, és felkérlik az abban való együttműködésre.
- 5 K. Nikolau 2002. május 24-én részt vett az OLAF illetékesei által tartott meghallgatáson. 2002. október 17-én a *European Voice* többek között arról közölt tudósítást, hogy az OLAF a fellebbezővel szemben indított vizsgálat befejezésénél tart. A görög sajtóban is hasonló hírek jelentek meg. 2002. október 28-i levelével az OLAF a vizsgálat lezárásáról tájékoztatta K. Nikolaut, és közölte vele, hogy a záró jelentést, valamint az érdemi információkat megküldték a főtitkárnak és a luxemburgi igazságügyi hatóságoknak. 2004. február 10-én a Számvevőszék megküldte a fellebbezőnek az OLAF záró jelentésének rövidített változatát.
- 6 Az OLAF 2002. október 28-i záró jelentése szerint a K. Nikolaura vonatkozó információkat a Számvevőszék két alkalmazottja nyújtotta B. Staes részére, akik közül az egyik a fellebbező kabinetjének tagja volt. A megvizsgált vádak a következőkre vonatkoztak: először is azokra a pénzüsszegekre, amelyeket a fellebbező a beosztottaitól kölcsön címén vett fel; másodsor a kabinetfőnöke vonatkozásában a szabadságok átvitelére vonatkozó kérelmek kapcsán tett, állítólagosan hamis nyilatkozatokra, amelyek alapján annak körülbelül 28 790 euró összegű térítést fizettek meg az 1999., 2000. és 2001. évre ki nem vett szabadságok után; harmadszor a szolgálati gépkocsinak a vonatkozó szabályozásban nem szereplő célokra való igénybevételére; negyedszer a fellebbező gépkocsivezetőjének a vonatkozó szabályozásban nem szereplő feladatokra való kirendelésére; ötödször a fellebbező kabinetjén belül a munkahelyi távollét politikájára; hatodsor üzleti jellegű tevékenységekre, valamint magas beosztású személyeknél annak érdekében folytatott fellépésre, hogy könnyítsék meg a családtagjai által folytatott ilyen jellegű tevékenységek gyakorlását; hetedszer egy versenyvizsgával összefüggésben elkövetett csalásra; nyolcadszor pedig egy, a fellebbező által felvett reprezentációs költségekkel kapcsolatos csalásra.

- 7 Az OLAF megállapította, hogy fennáll a lehetősége annak, hogy a fellebbező kabinetfőnöke szabadságainak átvitelére vonatkozó kérelmek kapcsán okirathamisításnak vagy csalásnak minősíthető jogsértéseket követtek el. Az említett záró jelentés szerint elképzelhető, hogy a fellebbező és kabinetjének tagjai bűncselekményeket követtek azon pénzüsszegek vonatkozásában, amelyeket a fellebbező az érintettek szerint kölcsön címén vett fel. Ilyen körülmények között az OLAF erről az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló, 1999. május 25-i 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 136., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 91. o) 10. cikke (3) bekezdésének megfelelően tájékoztatta a luxemburgi igazságügyi hatóságokat annak érdekében, hogy azok megvizsgálják az esetlegesen bűncselekmény elkövetésére utaló tényeket.
- 8 A többi vádat illetően – a versenyvizsgával összefüggésben elkövetett csalás kivételével – az OLAF rávilágított a K. Nikolau magatartásával kapcsolatos esetleges szabálytalanságokra, illetve kétségekre, és azt javasolta a Számvevőszéknek, hogy hozzon „korrekciós intézkedéseket” a fellebbezővel szemben, valamint olyan intézkedéseket, amelyek célja az intézményen belül az ellenőrzési rendszer javítása.
- 9 2004. április 26-án a Számvevőszék zárt ülést tartott az EK 247. cikk (7) bekezdésének esetleges alkalmazását illetően, amelyen a fellebbezőt meghallgatták. 2004. május 13-i levelében (a továbbiakban: 2004. május 13-i levél) a Számvevőszék elnöke kifejtette, hogy az ügynek az EK 247. cikk (7) bekezdésének alkalmazása céljából az Európai Unió Bírósága elé azzal az indokkal való utalása kapcsán, hogy K. Nikolau állítólag személyes kölcsönököt kért és kapott kabinetje tagjaitól, a 2004. május 4-én tartott ülésen nem született a Számvevőszék eljárási szabályzata 6. cikkének 2002. január 31-én megállapított szövegében előírt egyhangú határozat. A Számvevőszék elnöke e tekintetben hozzátette, hogy az intézmény tagjainak nagy többsége úgy tekintette, hogy a fellebbező magatartása teljes mértékben helytelen volt. Ami a fellebbező kabinetfőnökének szabadságát illeti, a Számvevőszék elnöke kifejtette, hogy mivel az ügy folyamatban van a luxemburgi bíróságok előtt, az intézmény elhalasztja döntését a vonatkozó eljárás eredményeinek megszületéséig.
- 10 A Nikolaou kontra Bizottság ítélettel (T-259/03, EU:T:2007:254) a Törvényszék arra kötelezte az Európai Közösségek Bizottságát, hogy az OLAF által folytatott vizsgálatra vonatkozó egyes információk nyilvánosságra hozatala miatt 3000 euró összegű kártérítést fizessen a felperesnek.
- 11 2008. október 2-i ítéletével (a továbbiakban: 2008. október 2-i ítélet) a chambre correctionnelle du tribunal d'arrondissement de Luxembourg (a luxemburgi körzeti bíróság vétségi tanácsa) felmentette a fellebbezőt és kabinetfőnökét az okirathamisítás, a hamis nyilatkozat, másodlagosan térítés, támogatás vagy juttatás jogosulatlan megtartása, harmadlagosan pedig csalás miatt emelt vádak alól. Ez a fórum lényegében úgy ítélte meg, hogy a fellebbező kabinetfőnöke és a fellebbező által szolgáltatott egyes magyarázatok kétséget támasztanak az OLAF és a luxemburgi rendőrség által gyűjtött, annak alátámasztására irányuló bizonyítékcsoportot illetően, hogy az említett kabinetfőnök 1999 és 2001 között több napon át be nem jelentett szabadságon volt. Az említett bíróság azt állapította meg, hogy a K. Nikolau terhére rótt tényállást nem bizonyították minden kétséget kizáró módon, valamint azt, hogy mivel minden kétséget a vádlott javára kell értékelni, a fellebbezőt fel kell menteni az ellene emelt vádak alól. A 2008. október 2-i ítélet preambuluma szerint a fellebbező és kabinetfőnöke ügyét a luxemburgi körzeti bíróság vétségi tanácsának elnöke azon végzésével utalta a körzeti bíróság vétségi tanácsa elé, amelyet a fellebbviteli bíróságnak a tárgyalás elrendeléséről döntő tanácsa 2008. január 29-i ítéletével helyben hagyott. Fellebbezés hiányában a 2008. október 2-i ítélet jogerőre emelkedett.
- 12 2009. április 14-i levelével a fellebbező azt kérte a Számvevőszéktől, hogy minden belga, német, görög, spanyol, francia és luxemburgi lapban tegyen közzé egy, a felmentésére vonatkozó közleményt, és tájékoztassa arról az Európai Unió egyéb intézményeit. Másodlagosan, arra az esetre, ha a Számvevőszék nem teljesíti e közzétételeket, a fellebbező nem vagyoni kártérítésként 100 000 eurót kért, amely összeget a fent említett közzétételekre szándékozik felhasználni. A fellebbező továbbá azt kérte a Számvevőszéktől, hogy először, a luxemburgi bíróságok előtt folyt eljárás által okozott nem vagyoni kár megtérítése címén fizessen neki 40 000 eurót, az ezen eljárás által okozott vagyoni kár

megtérítése érdekében pedig 57 771,40 eurót, másodszer pedig, hogy térítsék meg minden költségét, amely többek között a vizsgálóbíró, illetve luxemburgi körzeti bíróság előtt merült fel, harmadszor pedig, hogy térítsék meg minden költségét, amely a Számvevőszék előtt folyt eljárásban merült fel.

- 13 2009. július 7-i levelével a Számvevőszék kézbesítette K. Nikolau számára az említett kérelmek tekintetében hozott határozatot. E határozat egyrészt elvetette a 2009. április 14-i levélben hivatkozott érveket, másrészt pedig azt közölte K. Nikolauval, hogy a Számvevőszék „megpróbálta a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítani, hogy a tényállás kellően súlyos-e ahhoz, hogy a [Bírósághoz] forduljanak” annak érdekében, hogy az döntsön arról, hogy fennáll-e a korábbi tagot az EK-Szerződés értelmében terhelő kötelezettségek megsértése, illetve esetleges szankciók alkalmazásának szükségessége. E tekintetben a Számvevőszék az említett határozatban ismertette azon körülményeket, amelyek alapján úgy döntött, hogy nem fordul a Bírósághoz, így például K. Nikolau 2008. október 2-i ítélettel történt felmentését és – a kabinetfőnöke részére jogosulatlanul kifizetett összeg visszatérítésére figyelemmel – a közösségi költségvetésnek okozott kár elmaradását is.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 14 A Törvényszék Hivatalához 2009. június 16-án benyújtott keresetlevelével K. Nikolau kártérítés iránti keresetet nyújtott be, amelyben azt kérte, hogy a Számvevőszéket kötelezzék 8000 euró és annak 2009. április 14-től számított kamatai megfizetésére az intézménynek felróható „cselekmények” és mulasztások által okozott nem vagyoni kár megtérítése céljából, azzal, hogy vállalja, hogy ezt az összeget felmentése közzétételére fordítja.
- 15 A kereset alátámasztása érdekében a fellebbező elsőként hat, a magánszemélyeknek jogokat biztosító uniós jogszabályok Számvevőszék általi egyértelmű megsértésére vonatkozó jogalapra hivatkozott. Másodikként arra hivatkozott, hogy közvetlen okozati összefüggés áll fenn ezen jogsértés, és a jogsértés miatt őt ért nem vagyoni és vagyoni kár között.
- 16 A Törvényszék elutasította az említett keresetet, mivel úgy ítélte meg, hogy a Számvevőszék nem követte el a terhére rótt uniós jogsértéseket.
- 17 A jelen fellebbezés szempontjából különösen az fontos, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 27–31. pontjában azt állapította meg, hogy a Számvevőszéknek az előzetes vizsgálattal kapcsolatos „cselekményei” nem voltak jogellenesek, mivel az intézmény nem sértette meg sem a 99/50 határozat 2. és 4. cikkének együttes értelmezéséből eredő követelményeket, sem a fellebbező védelemhez való jogát, sem pedig a pártatlanság elvét.
- 18 Közelebbről a megtámadott ítélet 29. pontjában a Törvényszék azt állapította meg, hogy a 99/50 határozat 2. cikkében hivatkozott előzetes vizsgálat célja egyrészt az, hogy lehetővé tegye a főtitkár számára, hogy értékelje, hogy a tudomására hozott körülmények alapján vélelmezhető-e az Unió pénzügyi érdekeit sértő szabálytalanságok fennállása, másrészt pedig az, hogy az 1073/1999 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően átadjanak az OLAF részére egy olyan aktát, amely alapján az képes értékelni, hogy helye van-e ezen rendelet 5. cikke második bekezdése értelmében belső vizsgálat indításának. Ezért úgy ítélte meg, hogy mivel ennek az előzetes vizsgálatnak nem az a célja, hogy az érintett személyre vonatkozóan döntés elfogadását eredményezze, a 99/50 határozat 4. cikke első bekezdésének második mondatából következő kötelezettség nem érinti a főtitkárnak a 99/50 határozat 2. cikkével összefüggésben végzett „cselekményeit”.
- 19 Az említett ítélet 30. pontjában a Törvényszék azt is kimondta, hogy mivel a 2002. április 8-i és 26-i levelekkel közölt tájékoztatás megfelel a 99/50 határozat 4. cikke első bekezdésének első mondatában foglalt követelményeknek, a fellebbező nem hivatkozhatott megalapozottan arra, hogy a Számvevőszék megsértette ezt a rendelkezést, mivel nem hallgatta meg őt azelőtt, hogy az OLAF-nak átadta volna a főtitkár által ezzel kapcsolatban összegyűjtött információkat tartalmazó aktát.

- 20 Másodszer, a megtámadott ítélet 32. pontjában a Törvényszék úgy vélte, hogy nem megalapozott a fellebbező azon állítása, miszerint a Számvevőszék okirathamisítást követett volna el. E tekintetben megállapította, hogy az érintett dokumentum, K. Nikolau kabinetfőnökének 2001. november 20-án kelt szabadságátviteli kérelme nem szerepelt az OLAF-nak átadott előzetes vizsgálati akta iratai között. Mindazonáltal rámutatott arra, hogy még ha a Számvevőszék valóban át is adta volna ezt a dokumentumot az OLAF-nak vagy luxemburgi hatóságoknak, ez az esetleges átadás akkor sem jelentené azt, hogy a Számvevőszék rosszhiszeműen járt el a fellebbező aláírásának eredetiségét illetően.
- 21 Harmadszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet 43–47. pontjában úgy ítélte meg, hogy nem jogellenes az, hogy a Számvevőszék nem fogadott el hivatalos határozatot arról, hogy a 2008. október 2-i ítélet eredményeként a fellebbezőt felmentik valamennyi vele szemben megfogalmazott vád alól.
- 22 Először is az említett ítélet 45. pontjában a Törvényszék azt állapította meg, hogy a fellebbezőt azért mentették fel, mert kétségek merültek fel a kabinetfőnöke által szolgáltatott magyarázatokkal kapcsolatban. Következésképpen a Törvényszék szerint felmentésnek nem az volt az indoka, hogy a fellebbezővel szemben megfogalmazott vádak minden alapot nélkülöztek, hanem – ahogyan azt a luxemburgi körzeti bíróság kifejtette – az, hogy ezeket a vádakokat nem sikerült „minden kétséget kizáróan” bizonyítani.
- 23 Ezt követően az ítélet 46. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy a büntetőjogi vádak vizsgálata kizárólag a nemzeti bíróságok hatáskörébe, azok fegyelmi értékelése pedig az EK 247. cikk (7) bekezdése alapján a Bíróság hatáskörébe tartozik. A Törvényszék szerint a Számvevőszék e tekintetben tehát nem rendelkezik hatáskörrel.
- 24 Végül a megtámadott ítélet 47. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy abból, hogy a Számvevőszék nem fordult e rendelkezés alapján a Bírósághoz, még nem következik, hogy a Számvevőszék úgy véli, hogy a fellebbezővel szemben felhozott tényeknek semmi alapjuk nincsen. A Számvevőszék eljárási szabályzatának 6. cikke szerint ugyanis a Törvényszék szerint a Bírósághoz fordulásról egyhangú döntést kell hozni. Ezért a Törvényszék azt állapította meg, hogy bár igaz, hogy a Bírósághoz fordulás elmaradása azt jelenti, hogy az egyhangúság nem állt fenn, ez azonban nem minősül a Számvevőszék tényállásra vonatkozó állásfoglalásának. Ebben az összefüggésben a Törvényszék a 2004. május 13-i levélben szereplő megjegyzéssel kapcsolatban azt állapította meg, hogy „nem volt helytelen, hogy a Számvevőszék elnöke jelezte a fellebbező számára, hogy az intézmény tagjainak nagy többsége elfogadhatatlannak minősítette magatartását, ezáltal meggátolva, hogy a Bírósághoz fordulás elmaradását úgy lehessen értelmezni, mint a kifogásolt tényállás állítólagos tagadását, ami egyébként nem is felelne meg a valóságnak”.
- 25 Negyedszer, a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában azt állapította meg, hogy a gondoskodási kötelezettségből nem vezethető le a fellebbező felmentésének közzétételére vonatkozó kötelezettség.

A felek kérelmei

- 26 Fellebbezésében K. Nikolau azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és ítélethozatal céljából utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, valamint
  - a Számvevőszéket kötelezze a költségek viselésére.

- 27 A Számvevőszék azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a keresetet mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant;
  - K. Nikolaut kötelezze az eljárás során felmerült költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 28 Fellebbezése alátámasztására K. Nikolau négy jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

A felek érvei

- 29 A fellebbező első jogalapjával előadja, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartája 48. cikkének (1) bekezdésében és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 6. cikkének (2) bekezdésében szereplő ártatlanság véelme olyan eljárásjogi garanciát biztosít, amely nemcsak az ítélethozatal megelőző szakaszra, hanem az azt követő időszakra is alkalmazandó. Ezt az elvet ezért úgy kell értelmezni, mint amellyel nem egyeztethető össze az, hogy az uniós bírósági határozat annak ellenére megkérdőjelezze egy megvádolt személy ártatlanságát, hogy őt jogerős büntetőbírószági határozat korábban már felmentette (lásd: EJEB, 2007. szeptember 27-i Vassilios Stavropoulos kontra Görögország ítélet, *Ítéletek és Határozatok Tára*, 2007-I., 39. §.)
- 30 E megfontolásokra tekintettel a fellebbező arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 45. pontjában a Törvényszék megsértette az említett elvet, amikor úgy ítélte meg, hogy a luxemburgi körzeti bíróság részéről felmerült kétségekre alapozott felmentési indok „nem jelenti azt, hogy a felperessel szemben megfogalmazott vádak minden alapot nélkülöznek”.
- 31 Márpedig ez a jogsértés feltétlenül érinti az ítélet érvényességét, mivel döntő jelentősége volt abban, hogy az említett ítélet 44. és 49. pontja jogszerűnek minősítette azt, hogy a Számvevőszék nem fogadott el hivatalos határozatot arról, hogy a 2008. október 2-i ítélet eredményeként a fellebbezőt felmentik valamennyi vele szemben megfogalmazott vád alól, és hogy nem tette közzé a sajtóban a fellebbező felmentésének hírét.
- 32 A Számvevőszék arra hivatkozik, hogy az első jogalap azon az előfeltevésen alapszik, hogy a Számvevőszék vagy a Törvényszék felülvizsgálta a 2008. október 2-i ítélet megalapozottságát. Ez az előfeltevés azonban téves.
- 33 A jelen ítélet 13. pontjában említett, 2009. július 2-i határozat elfogadásakor ugyanis a Számvevőszék tudomásul vette ezt az ítéletet és levonta belőle azokat a következményeket, amelyeket hatásköre gyakorlása során figyelembe kell vennie, és amelyek között nem szerepelt az, hogy közzéteheti a fellebbező felmentésének hírét. A Törvényszék hasonlóképpen elismerte és tiszteletben tartotta az említett ítélet tartalmát, annak büntetőjogi következményeit illetően.

A Bíróság álláspontja

- 34 Az első fellebbezési jogalappal K. Nikolau azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette az ártatlanság véelmének elvét azért, hogy a megtámadott ítélet 45. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 2008. október 2-i ítéletben foglalt felmentési indok „nem jelenti azt, hogy a felperessel szemben megfogalmazott vádak minden alapot nélkülöznek”, ezzel szemben „azt jelenti, hogy azokat nem sikerült »minden

kétséget kizáróan« bizonyítani”. A fellebbező szerint e hiba miatt hatályon kívül kell helyezni ezt az ítéletet, mivel ha a Törvényszék nem sértette volna meg ezt az elvet, akkor az említett ítélet 44. és 49. pontjában jogellenesnek minősítette volna azt, hogy a Számvevőszék nem fogadott el hivatalos határozatot arról, hogy a 2008. október 2-i ítélet eredményeként a fellebbezőt felmentik valamennyi vele szemben megfogalmazott vád alól, és azt, hogy nem tette közzé a sajtóban a fellebbező felmentésének hírét.

- 35 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ártatlanság vélelmének az Európai Unió Alapjogi Chartája 48. cikkének (1) bekezdésében és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének (2) és (3) bekezdésében szereplő elve sérül abban az esetben, amikor egy bírósági határozat az indokolásában valakiről azt sugallja, hogy bűnös, holott a vele szemben folytatott büntetőeljárás a felmentésével zárult (lásd az EJB 1995. február 10-i *Allenet de Ribemont* kontra Franciaország ítéletét, A. sorozat, 308. szám, 35. és 36. §; 2000. október 10-i *Daktaras* kontra Litvánia ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára*, 2000-III., 41–44. §, valamint 2013. június 4-i *Teodor* kontra Románia ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára*, 2013-III., 36. és 37. §).
- 36 A jelen ügyben – ahogyan ezt a főtanácsnok indítványa 57. pontjában is hangsúlyozta – rá kell mutatni arra, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 45. pontjában foglalt érvelése valóban azt a benyomást kelti, hogy K. Nikolau olyan tényeken alapuló bűncselekmény elkövetésében lehet bűnös, mint amilyenek miatt a 2008. október 2-i ítélet már jogerősen felmentette.
- 37 Következésképpen úgy kell határozni, hogy ezek a megállapítások nyilvánvalóan sértik az ártatlanság vélelmének elvét.
- 38 Ennek alapján mindazonáltal meg kell állapítani, hogy ennek az elvnek a megsértése nem eredményezheti a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, mivel az ítélet 44. és 49. pontjában foglalt, a Számvevőszéknek felrótt mulasztások jogszerűségére vonatkozó értékelések egy másik indokon alapulnak, amelyet az említett ítélet 46. pontja külön megfogalmaz (lásd ebben az értelemben: *JCB Service* kontra Bizottság ítélet, C-167/04. P, EU:C:2006:594, 186. pont, valamint *Kadi és Al Barakaat International Foundation* kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05. P és C-415/05, EU:C:2008:461, 233. pont).
- 39 A Törvényszék ezzel az indokkal jogosan ítélte meg úgy, hogy egyrészt a Számvevőszék volt tagjára vonatkozó „büntetőjogi vádak vizsgálata kizárólag a nemzeti bíróságok hatáskörébe” tartozik, másrészt „azok fegyelmi értékelése pedig az EK 247. cikk (7) bekezdése alapján” a Bíróság hatáskörébe tartozik, mivel az uniós intézményi struktúrában maga a Számvevőszék nem rendelkezik hatáskörrel sem arra, hogy hivatalos határozatot hozzon arról, hogy a fellebbezőt felmentik a vele szemben megfogalmazott, fegyelmi vétségre vagy bűncselekményre vonatkozó valamennyi vád alól, sem arra, hogy a sajtóban közzétettesse a fellebbező felmentésének hírét.
- 40 Egyébiránt ez a megállapítás összhangban áll a Bíróság előtt folyamatban lévő, az EK 247. cikk (7) bekezdése értelmében vett fegyelmi eljárásoknak a nemzeti büntetőeljárásokhoz képest önálló jellegére vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlattal is (Bizottság kontra *Cresson* ítélet, C-432/04, EU:C:2006:455, 120 és 121. pont). Ahogyan ugyanis erre a főtanácsnok indítványának 71–73. pontjában is rámutatott, ezen ítélkezési gyakorlatból következően sem a Számvevőszéket mint a Bírósághoz fordulásról döntő hatóságot, sem pedig a Bíróságot nem köti az, hogy egy nemzeti büntetőeljárásban jogilag hogyan minősítik a tényállást. A Számvevőszék ezért a jelen ügyben nem volt köteles a 2008. október 2-i ítéletet követően a fellebbező által hivatkozott cselekményeket megtenni, illetve magatartást tanúsítani.
- 41 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

- 42 Második jogalapjával K. Nikolau azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt jóhiszemű együttműködés elvét, amelyre a luxemburgi körzeti bírósággal szemben köteles lett volna.
- 43 A fellebbező e tekintetben a Zwartveld és társai ítéletre (C-2/88, EU:C:1990:315, 17. pont) és az Írország kontra Bizottság ítéletre (C-339/00, EU:C:2003:545, 71. és 72. pont) hivatkozva azt állítja, hogy ez az elv nemcsak a tagállamokat, hanem az uniós intézményeket, sőt az Unió minden szervét, ideértve az uniós bírósági szerveket is kötelezi a kölcsönös jóhiszemű együttműködésre.
- 44 Ez alapján azt állítja, hogy a Törvényszék nem tartotta tiszteletben és nem vette kellően figyelembe a 2008. október 2-i ítéletet.
- 45 Először is a megtámadott ítélet 44. és 45. pontjában a Törvényszék teljesen eltérően értelmezte a K. Nikolau magatartására vonatkozó tényeket, mint a luxemburgi körzeti bíróság.
- 46 Továbbá a megtámadott ítélet 35. pontjában foglalt értékelés, amely szerint minden szabadságotól való elvonás irányítása a hivatali vezető azon kötelezettségén alapul, hogy ellenőrizze a vezetése alatt álló személyi állomány jelenlétét, nyilvánvalóan ellentétes a 2008. október 2-i ítéletben szereplő azon megállapításokkal, amelyek szerint a kabinet tagjai nem voltak kötelesek nyilvántartani a szabadságokat.
- 47 Végül a Törvényszék a megtámadott ítélet 38. pontjában úgy ítélte meg, hogy „a Számvevőszék szabadság-nyilvántartási és felügyeleti rendszerének ezen időszakban fennálló hiányos jellege” nem igazolhatja a fellebbezővel szemben folytatott bármilyen vizsgálat vagy eljárás megszüntetését, holott éppen a szabadságotól való elvonás jellege eredményezte azt, hogy a luxemburgi körzeti bíróság felmentette a fellebbezőt.
- 48 Ezen érvekre válaszul a Számvevőszék előadja, hogy a második jogalap az érintett intézmények szerepének, illetve az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése hatályának félreértelmezésén alapul.
- 49 A Bizottság kontra Cresson ítéletből (EU:C:2006:455) következő ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ugyanis a Törvényszék nem kérdőjelezte meg a 2008. október 2-i ítéletet, hanem csupán önállóan értékelt olyan tényállási elemeket, amelyeket a nemzeti szinten folytatott büntetőeljárás során, a Számvevőszék esetleges szerződésen kívüli felelősségének vizsgálata keretében már megvizsgáltak. Így tehát az egyes tényállási elemek eltérő értékelése a két bírósági eljárás önálló jellegéből adódik.

A Bíróság álláspontja

- 50 Második jogalapjával a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette a luxemburgi körzeti bírósággal szemben folytatandó jóhiszemű együttműködés elvét azáltal, hogy a megtámadott ítélet 44. és 45. pontjában, valamint 35. és 38. pontjában bizonyos tényállási elemeket a 2008. október 2-i ítéletben szereplő megállapításoktól eltérően értelmezett.
- 51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jóhiszemű együttműködés elve, amely a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt az EK 10. cikkben szerepelt, jelenleg pedig az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében található, előírja a tagállamok számára, hogy tegyenek meg minden olyan intézkedést, amely alkalmas az uniós jog hatályának és érvényesülésének biztosítására, és arra kötelezi

az uniós intézményeket, hogy kölcsönösen tartsák tiszteletben és segítsék egymást a tagállamokkal a Szerződésekből eredő feladatok végrehajtásában (lásd ebben az értelemben: First és Franex ítélet, C-275/00, EU:C:2002:711, 49. pont, és Írország kontra Bizottság ítélet, EU:C:2003:545, 71. pont).

- 52 E feladatok keretében pedig az EK 225. cikk (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett EK 235. cikk kifejezetten a Bíróság és a Törvényszék hatáskörébe utalja az EK 288. cikk második bekezdésében említett kártérítési jogvitákat, amely rendelkezés tárgya a Közösség szerződésen kívüli felelőssége. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ez a hatáskör kizárólagos, és ennek keretében a közösségi bíróságoknak meg kell vizsgálniuk, hogy fennállnak-e bizonyos kumulatív feltételek, nevezetesen az intézményeknek felrótt magatartás jogellenessége, a kár ténylegessége, illetve a felrótt magatartás és a hivatkozott kár között okozati összefüggés, mivel a Közösség szerződésen kívüli felelőssége csak e feltételek teljesülése esetén állapítható meg (lásd: Systran és Systran Luxembourg kontra Bizottság ítélet, C-103/11, EU:C:2013:245, 60. pont, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Ezenkívül konkrétan az első feltétel fennállásával kapcsolatban a Bíróság már több alkalommal is tisztázta, hogy olyan jogszabály kellően súlyos megsértését kell megállapítani, amelynek célja, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen (lásd: Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet, C-352/98. P, EU:C:2000:361), vagyis azt, hogy az érintett intézmény mérlegelési jogkörének korlátait nyilvánvalóan és súlyosan túllépte (lásd ebben az értelemben: Brasserie du pêcheur és Factortame ítélet, C-46/93 és C-48/93, EU:C:1996:79, 55. pont, és Bizottság kontra CEVA és Pfizer, C-198/03. P, EU:C:2005:445, 64. pont).
- 54 Ezekből az elvekből az következik, hogy a Közösséget az intézményei cselekményeiért vagy mulasztásaiért terhelő, szerződésen kívüli felelősségéhez kapcsolódó kártérítési kereset a többi bírósági eljáráshoz képest önálló jogorvoslati lehetőségként került létrehozásra, a jogorvoslati rendszerben külön funkciót tölt be, és sajátos tárgyára figyelemmel meghatározott feltételekkel vehető igénybe (lásd különösen: Lütticke kontra Bizottság ítélet, 4/69, EU:C:1971:40, 6. pont, valamint Unifrex kontra Tanács és Bizottság ítélet, 281/82, EU:C:1984:165, 11. pont).
- 55 Következésképpen – miként erre a Számvevőszék is rámutatott írásbeli észrevételeiben – jóllehet az eljáró közösségi bíróság figyelembe veheti a büntetőeljárás során olyan tényállási elemekre vonatkozóan tett megállapításokat, amelyek megegyeznek az EK 235. cikk alapján indult eljárás keretében vizsgált tényállási elemekkel, a közösségi bíróságot nem köti a büntetőeljárás során az említett tényekre vonatkozóan tett jogi minősítés, és – mérlegelési jogkörét teljes körűen gyakorolva – hatásköre kiterjed arra, hogy önállóan megvizsgálja a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítására vonatkozó feltételek teljesülését (lásd analógia útján: Bizottság kontra Cresson ítélet, EU:C:2006:455, 120. és 121. pont).
- 56 Ezen megfontolásokra tekintettel azt kell megállapítani, hogy nem megalapozottak azok az állítások, amelyekkel a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 44. és 45., valamint 35. és 38. pontjában megsértette a jóhiszemű együttműködés elvét.
- 57 A megtámadott ítélet e pontjaiban ugyanis a Törvényszék nem sértette meg a luxemburgi körzeti bírósággal szemben fennálló kölcsönös tiszteletben tartási kötelezettségét, amikor a 2008. október 2-i ítéletben már megvizsgált tényállási elemekről kizárólag abból a célból határozott, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségére irányuló jogvita keretében a Számvevőszéknek felrótt mulasztások jogszerűségét megvizsgálja, nem pedig abból a célból, hogy a K. Nikolau elleni büntetőjogi vádak megalapozottságát megítélje.
- 58 Ebből következik, hogy a negyedik fellebbezési jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

- 59 Harmadik jogalapjával K. Nikolau arra hivatkozik, hogy a Törvényszéknek nem volt hatásköre a megtámadott ítélet meghozatalára, figyelemmel arra, hogy olyan kérdéseket döntött el, amelyek túlléptek a Szerződésekben számára megállapított hatáskörökön.
- 60 Először is úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 45. pontjában a Törvényszék „másodfokú büntetőbíróságként” járt el, amikor érdemi büntetőjogi értékelést adott arról, hogy „mit jelent”, illetve „mit nem jelent” a 2008. október 2-i ítéletben szereplő, „kétségekre alapozott felmentési indok”.
- 61 Másodszor, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék „fegyelmi bíróságként” járt el, és ezenkívül lehetővé tette a Számvevőszék hatáskörének téves értelmezését, amikor a megtámadott ítélet 47. pontjában a 2004. május 13-i levélben szereplő megjegyzéssel kapcsolatban azt a megállapítást tette, hogy „nem volt helytelen, hogy a Számvevőszék elnöke jelezte a fellebbező számára, hogy az intézmény tagjainak nagy többsége elfogadhatatlannak minősítette magatartását”.
- 62 E tekintetben K. Nikolau kifejtette, hogy mivel az EK 247. cikk (7) bekezdése alapján a Bíróság az egyetlen olyan intézmény, amely dönthet a Számvevőszék tagjainak magatartásából eredő fegyelmi felelősség kérdésében, a Törvényszék nem rendelkezett hatáskörrel sem arra, hogy az említett levélben a fellebbezőnek felrótt magatartásáról határozzon, sem pedig arra, hogy e levél tartalmát jogszerűnek minősítse.
- 63 A Számvevőszék előadja, hogy ezt a jogalapot el kell utasítani, részben mint elfogadhatatlant, mivel pusztán megismétli az elsőfokú eljárásban a 2004. május 13-i levéllel kapcsolatban előterjesztett érveket, részben mint megalapozatlant, mivel a Törvényszék semmilyen módon nem kérdőjelezte meg a 2008. október 2-i ítéletet, és ugyanazon magatartás értékelése az adott bírósági fórum és bírósági igényérvényesítés típusától függően eltérő következtetésekre vezethet.

A Bíróság álláspontja

- 64 Harmadik jogalapjával K. Nikolau azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette a Szerződésből eredő hatásköri szabályokat. Először is a megtámadott ítélet 45. pontjában érdemben értékelte a fellebbezővel szemben felhozott büntetőjogi vádakokat, és a 2008. október 2-i ítéletben foglalt felmentési indokokat. Másodszor, a megtámadott ítélet 47. pontjában tévesen vizsgálta a 2004. május 13-i levélben szereplő, fegyelmi jellegű észrevételt, és erősítette meg a levél tartalmának jogszerű voltát, megsértve ezzel a saját, sőt a Számvevőszék hatásköreit is.
- 65 Azt kell azonban megállapítani, hogy ezek az állítások a megtámadott ítélet téves értelmezéséből erednek.
- 66 E jogalap első részével kapcsolatban elegendő arra rámutatni, hogy a megtámadott ítélet 45. pontjában a Törvényszék nem abból a célból vizsgálta a fellebbezővel szemben felhozott büntetőjogi vádak alapjául szolgáló tényeket és a 2008. október 2-i ítéletben foglalt felmentési indokokat, hogy megkérdőjelezze annak végeredményét és újból megindítsa a nemzeti szinten lefolytatott büntetőeljárást.
- 67 A Törvényszék ezzel szemben – ahogyan erre a jelen ítélet 56. és 57. pontja is rámutatott – a Közösség szerződésen kívüli felelősségére vonatkozóan fennálló kizárólagos hatáskörében eljárva csupán azért hivatkozott az említett büntetőeljárás során figyelembe vett tényállási elemekre, hogy választ adjon a

fellebbező azon érvelésére, amely szerint jogellenes volt az, hogy a Számvevőszék nem fogadott el hivatalos határozatot arról, hogy a 2008. október 2-i ítélet eredményeként a fellebbezőt felmentik valamennyi vele szemben megfogalmazott vád alól.

- 68 Ezért a megtámadott ítélet 45. pontjában a Törvényszék – a fellebbező állításával ellentétben – nem járt el „másodfokú büntetőbírósként”, hanem hatáskörén belül maradt.
- 69 A fellebbezés harmadik jogalapjának második részét illetően tisztázni kell egyrészt azt, hogy a megtámadott ítélet 47. pontjában kifejtett érvelés szintén a fellebbező egyik érvére ad választ, méghozzá arra az érvre, miszerint a Számvevőszék megsértette a pártatlanság elvét és a gondoskodási kötelezettséget azáltal, hogy a 2004. május 13-i levélben egy kellemetlen és felesleges megjegyzést tett.
- 70 Így tehát a Törvényszék azzal, hogy az előtte folyamatban lévő kártérítési kereset kapcsán megvizsgált egy ilyen megjegyzést, nem hozott fegyelmi jellegű határozatot a fellebbezőnek felrótt magatartásról, és nem sértette meg a Közösség szerződésen kívüli felelősségére vonatkozóan fennálló hatáskörét.
- 71 Másrészt a 2004. május 13-i levél tartalmával kapcsolatban rá kell mutatni arra, hogy – ahogyan ezt a főtanácsnok is kiemelte indítványának 84. pontjában – a Törvényszék jogosan engedett meg magának egy egyszerű tényközlést arról, hogy a Számvevőszék tagjai milyen eredménnyel szavaztak arról, hogy az EK 247. cikk (7) bekezdése alapján a Bírósághoz forduljanak-e, és ezzel nem értékelte fegyelmi szempontból a K. Nikolaunak felrótt magatartást.
- 72 Mivel ugyanis a vonatkozó ítélkezési gyakorlatból levezethető elvek alapján a Bírósághoz fordulásról akkor lehet jogszerűen dönteni, ha „bizonyos súlyú kötelezettségszegés” fennállása vélelmezhető (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Cresson ügyben hozott ítélet, EU:C:2006:455, 72. pont), a Számvevőszéknek jogában áll közölni, hogy az eljárási szabályzatának 6. cikke értelmében e döntéshez szükséges egyhangúságot nem érték el, jöllehet tagjainak nagy túlnyomó többsége bírálta az említett levél i) pontjában felrótt magatartást.
- 73 Végezetül ahogyan a tárgyaláson mindkét fél megerősítette, az e levélben szereplő megjegyzés szigorúan az érintettek között maradt, és nem hozták azt a sajtó tudomására.
- 74 Ezen megfontolásokból következően a Törvényszék azáltal, hogy a 2004. május 13-i levél tartalmát jogszerűnek minősítette, nem ismert el a Számvevőszék javára olyan fegyelmi hatáskört, amellyel az nem rendelkezett, és nem lépte túl saját hatáskörének mértékét sem, következésképpen nem járt el „fegyelmi bírósággént”.
- 75 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

- 76 Negyedik jogalapja első részével K. Nikolau arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte és alkalmazta a Közösség szerződésen kívüli felelősségére vonatkozó szabályokat. A megtámadott ítélet 32. pontjában ugyanis az ítélkezési gyakorlat által megkövetelt feltételeken felül egy további feltételt is állított, nevezetesen azt, hogy az érintett intézménynek „rosszhiszeműen” kellett eljárnia.
- 77 A negyedik jogalap második részével a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot a 99/50 határozat 2. cikke második bekezdésének a határozat 4. cikkének első bekezdésével összefüggésben történt értelmezésekor.

- 78 A fellebbező szerint egyrészt a megtámadott ítélet 30. pontjában a Törvényszék tévesen ítélte meg úgy, hogy nem kellett őt tájékoztatni arról, hogy előzetes vizsgálatot indítottak vele szemben, és hogy a 2002. április 8-i és 26-i levelek, amelyek csak az OLAF belső vizsgálatának megindításáról tájékoztatták a fellebbezőt, megfeleltek a 99/50 határozat 4. cikke első bekezdésének első mondatában foglalt követelményeknek. Másrészt a megtámadott ítélet 29. pontjában a Törvényszék tévesen állapította meg azt, hogy nem minősül a 99/50 határozat 4. cikke első bekezdésének második mondata értelmében jogellenesnek, hogy a Számvevőszék nem közölte a fellebbezővel az előzetes vizsgálat során készített akta tartalmát, illetve nem hallgatta meg őt az aktának az OLAF részére való átadását megelőzően.
- 79 A Számvevőszék szerint ezt a jogalapot elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel az csupán az első fokon előadott érvek megismétlését tartalmazza, és ezáltal az ügy tényállásának újbóli felülvizsgálatára irányuló kérelemnek minősül.
- 80 Mindenesetre a megtámadott ítélet 32. pontjában a Törvényszék semmilyen kiegészítő feltételt nem határozott meg a Közösség szerződésen kívüli felelősségét illetően. A Törvényszék nem értelmezte hibásan a 99/50 határozat 2. cikke második bekezdése sem, mivel e rendelkezés nem ír elő arra irányuló kötelezettséget, hogy a szabálytalansággal gyanúsított személyt tájékoztassák az előzetes vizsgálat megindításáról, csak azt követeli meg, hogy a főtitkár haladéktalanul továbbítsa az OLAF számára minden, az ilyen vizsgálat során összegyűjtött információt.

A Bíróság álláspontja

- 81 A negyedik fellebbezési jogalap első részével a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapítására vonatkozó feltételek értelmezése során tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 32. pontjában úgy ítélte meg, hogy egy 2001. november 20-án kelt, K. Nikolau kabinetjéből származó és valószínűleg hamis aláírással ellátott dokumentumnak az OLAF vagy a luxemburgi hatóságok részére történő esetleges átadása nem jelenti azt, hogy a Számvevőszék rosszhiszeműen járt volna el a fellebbező aláírásának eredetiségére vonatkozó kérdéssel kapcsolatban.
- 82 Ezzel kapcsolatban elegendő rámutatni arra, hogy a Törvényszék csak másodlagosan vonta le ezt a következtetést, miután elsődlegesen azt állapította meg, hogy az említett dokumentum nem szerepelt a Számvevőszék által az OLAF-nak átadott előzetes vizsgálati akta iratai között, és azt a luxemburgi hatóságoknak sem küldték meg.
- 83 Mivel ezt a ténybeli értékelést a jelen fellebbezésben nem vitatták, a negyedik fellebbezési jogalap első részét mint hatástalant el kell utasítani.
- 84 A negyedik fellebbezési jogalap második részével K. Nikolau arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 99/50 határozat 4. cikkének első bekezdésével összefüggésben a határozat 2. cikkének második bekezdését, amikor azt állapította meg egyrészt a megtámadott ítélet 30. pontjában, hogy a 2002. április 8-i és 26-i levelek, amelyek az OLAF belső vizsgálatának megindításáról tájékoztatták a fellebbezőt, az előzetes vizsgálat megindításáról azonban nem, megfeleltek a 99/50 határozat 4. cikkének első bekezdésében foglalt követelményeknek, másrészt a megtámadott ítélet 29. pontjában pedig azt, hogy az említett határozat alapján a Számvevőszék nem volt köteles közölni a fellebbezővel az előzetes vizsgálat során készített akta tartalmát, illetve meghallgatni őt az aktának az OLAF részére való átadását megelőzően.
- 85 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 99/50 határozat 2. cikkének második bekezdése úgy rendelkezik, hogy a főtitkár egyrészt „késedelem nélkül továbbít [az OLAF] számára minden olyan bizonyítékot, amely alapján szabálytalanság fennállása vélelmezhető”, legyen az csalás, korrupció, illetve a Közösség pénzügyi érdekeit sértő bármely más jogellenes tevékenység, másrészt pedig „[az OLAF] által folytatott belső vizsgálatok sérelme nélkül előzetes vizsgálatot folytat”.

- 86 Mivel azonban a negyedik jogalap második részének alátámasztásául hivatkozott első érv megválaszolására nem található kifejezett válasz ebben a cikkben, ehhez először is azt kell eldönteni, hogy a 90/50 határozat 4. cikke első bekezdésének első mondatában hivatkozott tájékoztatási kötelezettség az előzetes vizsgálatra is kiterjed-e, és ha igen, akkor milyen jellegű ez a kötelezettség, illetve hogy a jelen ügyben a fellebbező kapott-e ilyen tájékoztatást.
- 87 E szempontok vizsgálatával kapcsolatban – az érintett vizsgálat tipológiájának tisztázása nélkül – meg kell állapítani, hogy az említett 4. cikk első bekezdésének első mondata csupán arról rendelkezik, hogy ha személyes érintettség lehetősége merül fel a Számvevőszék tagjára, tisztviselőjére vagy alkalmazotójára vonatkozóan, az érdekeltet „rövid időn belül” értesítik, feltéve, hogy ez a vizsgálatot nem veszélyezteti.
- 88 Következésképpen bár el kell ismerni, hogy ez a rendelkezés az előzetes vizsgálatra is vonatkozik, arra is rá kell mutatni, hogy egyrészt nem ír elő a vizsgálat elejétől fennálló, azonnali értesítési kötelezettséget, másrészt ellensúlyt is állít ennek a kötelezettségnek azzal, hogy megköveteli a vizsgálat eredményességének védelmét.
- 89 Ennek alapján a jelen ügyben azt kell megállapítani, hogy a fellebbezőt – állításával ellentétben – a 2002. április 26-i levéllel nemcsak arról tájékoztatták, hogy belső vizsgálatot indítottak ellene, hanem arról is, hogy a Számvevőszék előzetes vizsgálatot végzett, és hogy az azzal kapcsolatos aktát átadták az OLAF-nak.
- 90 Miután a fellebbező állításai nem kérdőjelezik meg azt, hogy a tájékoztatást tartalmazó levelet később is el lehet küldeni, azt kell megállapítani, hogy – miként erre indítványának 96. pontjában a főtanácsnok is rámutatott – a levélben foglalt tájékoztatás összhangba hozza az érintett személy rövid időn belül történő tájékoztatásának elvét az előzetes vizsgálat és a belső vizsgálat hatékonysága biztosításának szükségességével.
- 91 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 30. pontjában úgy értékelte, hogy a 2002. április 8-i és 26-i levelekkel közölt tájékoztatás megfelel a 99/50 határozat 4. cikke első bekezdésének első mondatában foglalt követelményeknek.
- 92 Miután ez tisztázásra került, annak megítéléséhez, hogy megalapozott-e a jelen jogalap második részének alátámasztásául hivatkozott második érv, meg kell állapítani, hogy az előzetes vizsgálatra minden esetben vonatkozik-e a 99/50 határozat 4. cikke első bekezdésének második mondatában – amely rendelkezés szerint „[n]em lehet a [Számvevőszék tagjára] [...] név szerint utaló következtetést levonni, ha a vizsgálatot anélkül folytatták le, hogy az érdekeltnek lehetősége lett volna véleményét kifejteni az őt érintő valamennyi tényről” – előírt tájékoztatási kötelezettség, vagyis hogy a fellebbezőt meg kellett volna-e hallgatni az előzetes vizsgálat lezárása és az arról készített aktának az OLAF részére történő megküldése előtt.
- 93 Ehhez – mivel e 4. cikk első bekezdése második mondatának szövegében nem található erre egyértelmű utalás – az előzetes vizsgálat sajátosságait kell megvizsgálni.
- 94 Az előzetes vizsgálat – ahogyan ezt a Számvevőszék a Bíróság előtti tárgyaláson kifejtette – a szabálytalanságokra vonatkozó állítások alátámasztására irányuló, főtitkár által kapott információk gyűjtésének és értékelésének előzetes szakaszát jelenti, amelynek célja az, hogy megvizsgálják az állításokra vonatkozó információk hitelességét, mielőtt azokat aktába rendezik, és megküldik a kinevezésre jogosult hatóságnak, hogy indítson közigazgatási vizsgálatot, vagy az OLAF-nak, hogy szorgalmazzon belső vizsgálatot.
- 95 Következésképpen – ahogyan erre a főtanácsnok is rámutat indítványának 93. pontjában – az előzetes vizsgálatnak nem az a célja, hogy az érintett személyre vonatkozóan döntés elfogadását eredményezze.

- 96 Ilyen körülmények között a Törvényszék a megtámadott ítélet 29. pontjában nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor az előzetes vizsgálat célját vizsgálta, és azt állapította meg, hogy a 99/50 határozat 4. cikke első bekezdésének második mondatából következő kötelezettség nem érinti a főtitkárnak az előzetes vizsgálattal összefüggésben végzett cselekményeit.
- 97 Következésképpen a negyedik fellebbezési jogalap második részét, mint megalapozatlant, teljes egészében el kell utasítani.
- 98 A fenti megfontolásokra tekintettel a negyedik jogalapot mint részben hatástalant, részben megalapozatlant el kell utasítani, és a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

- 99 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikke 1. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének 1. §-a értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. K. Nikolaut, mivel peresztes lett, a Számvevőszék kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) **Kalliopi Nikolaout kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások